

Îmbărbătare pentru slujitor

Îmbărbătare pentru slujitor

Câteva gânduri despre 2 Timotei 2

A doua epistolă către Timotei ni-l arată pe slujitorul lui Dumnezeu în vremuri grele. Pavel îi aduce aminte colaboratorului său tânăr Timotei, că în „în zilele din urmă vor veni timpuri grele” (2 Timotei 3.1).

În aceste ultime zile trăim noi astăzi. Totuși, și în aceste vremuri putem să stăm la dispoziția lui Dumnezeu și să-i slujim cu râvnă și dăruire. Putem să înflăcărăm darul de har, pe care l-am primit fiecare (2 Timotei 1.6).

Pentru aceasta avem nevoie de îmbărbătare și îndemn. Acestea le găsim în capitolul 2 din această epistolă. Pavel folosește acolo șapte imagini diferite, care stau toate în legătură cu munca și slujba noastră pentru Domnul. Aceste cuvinte, adresate inițial lui Timotei, putem să le aplicăm și la noi ca un îndemn.

1) Copilul

Pavel a început capitolul cu cuvintele: „Tu deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus” (versetul 1). Pavel îl numește de mai multe ori pe Timotei „copilul său”. El era tatăl său în sensul că Pavel fusese instrumentul prin care Timotei se întorsese la Dumnezeu. Tânărul bărbat era „copilul său preaiubit și credincios”, și el îi slujise lui Pavel ca „un copil” pentru tatăl său (1 Corinteni 4.17; Filipeni 2.22). Aici, Pavel îl îndeamnă pe Timotei să fie tare. În slujba pentru Domnul avem nevoie de putere. Această putere nu este în noi înșine sau printr-un principiu legal, ci o găsim în harul care este în Hristos Isus.

Contextul ne arată ce avea concret Pavel pe inimă. Timotei trebuia să pună în practică nu numai el însuși ceea ce auzise la Pavel, ci el trebuia să fie și în stare să încredințeze altora, care la rândul lor erau vrednici să-i învețe pe alții cele auzite (versetul 2). În principal este deci vorba de a administra cu fidelitate învățătura Noului Testament și de a o da mai departe. Pentru aceasta este nevoie de puterea care vine prin har.

Acest verset ne prezintă patru generații. Prima este Pavel însuși. El a dat ceea ce a primit de la Domnul către a doua generație, Timotei. A treia generație sunt oamenii fideli, iar a patra sunt aceia, care au fost învățați de oamenii fideli. Gândul lui Dumnezeu este întotdeauna de a transmite mai departe Cuvântul Său. Acest Cuvânt nu este legat, ci el trebuie să se răspândească și să fie glorificat (2 Timotei 2.9; 2 Tesaloniceni 3.1).

În acest sens putem fi și noi „copii”, care nu doar administrăm cu fidelitate ceea ce am auzit, ci suntem și vrednici și apți să dăm mai departe altora ceea ce am auzit, darurile fiind diferite. În fața noastră se deschide un câmp mare de acțiune, care se referă atât la slujba în Adunare, cât și la îndrumarea generală a credincioșilor cu diverse ocazii și în mod special învățarea în familia creștină.

2) Soldatul

„Ia-ți partea ta la suferință ca un bun ostaș al lui Isus Hristos.” Calea creștinului pe acest pământ nu este o plimbare comodă. Ea este în legătură cu luptă și conflict, iar acestea duc la rândul lor la necazuri și suferințe. Suntem noi gata să luptăm această luptă a credinței și să acceptăm suferințele care stau în legătură cu ea? Iuda a scris o întrebare scrisoare, pentru că se simțea constrâns să-i îndemne pe credincioși „să lupte pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3). Adevărurile credinței sunt atacate masiv tocmai în aceste ultime zile. De aceea, îndemnul de a fi un bun soldat este mai mult decât actual.

Pavel adaugă: „Nimeni, slujind ca ostaș, nu se încurcă în treburile vieții, ca să placă celui care l-a înrolat” (versetul 4). Acesta este punctul decisiv spre care indică aici Pavel. Este vorba spre ce ne concentrăm. Dacă avem pe inimă lupta pentru Domnul nostru, dacă dorim să apărăm adevărurile credinței, atunci avem nevoie de multă concentrare. Atunci nu ne putem lăsa amestecați și implicați în lucrurile acestui pământ și deloc în problemele acestei lumi. Aceasta nu înseamnă că nu ne îndeplinim obligațiile zilnice (cum ar fi meseria), ci este vorba de faptul ca aceste preocupări să nu ne umple complet timpul și să dea la o parte toate celelalte. Pavel ne este în acest sens un mare exemplu. El spune: „Pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21). Aceasta conta pentru el. Toate celelalte erau de ordinul doi.

3) Alergătorul

În versetul 5, Pavel vorbește din nou despre o luptă: „Dacă cineva se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu se luptă după legile jocului.” Observațiile din subsolul Bibliei germane arată clar că nu mai este vorba despre imaginea soldatului, ci despre o imagine nouă, aceea a alergătorului. Această imagine era foarte bine cunoscută oamenilor din perioada în care s-a scris Noul Testament. Și noi o înțelegem bine. Un sportiv poate să aibă doar atunci succes, când respectă regulile valabile pentru respectivul joc. Cine nu le respectă, nu poate fi niciodată victorios într-o competiție, ci se descalifică.

Această ilustrație ne arată clar că scopul nu scuză niciodată mijloacele. Desigur, este vorba despre ceea ce facem, dar nu este suficient numai atât. Cine dorește să se lase folosit în slujba pentru Domnul, trebuie să-și pună și întrebarea cum trebuie să o facă. Și desigur, este important și când se face ceva. „Regulile” pentru munca în lucrarea Domnului nu sunt stabilite de noi înșine. Nu este lucrarea noastră, ci este lucrarea Lui. Numai Domnul trebuie să decidă cum se face ceva pentru El. Pentru aceasta ne-a pus la dispoziție principiile corespunzătoare în Cuvântul Său, pe care le putem aplica sub călăuzirea Duhului Sfânt la respectivele împrejurări. Aceasta exclude orice acțiune arbitrară.

Cel care este victorios în competiție este răsplătit. Pavel amintește acest aspect când vorbește despre cununi. În contrast cu decorațiile din această lume, cununa creștinului este o cunună de victorie, care nu se veștejește. „Orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se veștejește, iar noi, una care nu se veștejește” (1 Corinteni 9.25).

4) Agricultorul

Exemplul agriculturului ne arată un alt principiu în slujba pentru Domnul: „Agricultorul trebuie să se ostenească mai înainte de a se bucura de roade” (versetul 6). Principiul enunțat aici este foarte simplu: „din nimic nu iese nimic”. Aceste cuvinte au valabilitate în lume, dar au valabilitate și în slujba pentru Domnul. Dacă nu suntem dispuși să arătăm implicare, nici nu putem aștepta că vor fi rezultate corespunzătoare.

Pavel le scrie corintenilor cum el însuși s-a angajat în lucrarea Domnului. În același timp arată însă că fără harul lui Dumnezeu orice osteneală este în zadar. El scrie: „Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic, ci am lucrat mult mai mult decât ei toți; dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine” (1 Corinteni 15.10). Recunoaștem aici două laturi: una vorbește despre responsabilitatea noastră, cealaltă despre acțiunea Duhului lui Dumnezeu. Ambele laturi au rostul și locul lor în viața noastră. Nu ne putem odihni pe harul lui Dumnezeu, dar nici nu putem renunța la el. În ciuda hărniciei și străduinței agriculturului, el nu poate face de la sine procesul de creștere. El depinde în totul de Dumnezeu. Eclesiastul spune: „Aruncă-ți pâinea pe ape, pentru că după multe zile o vei găsi” (Eclesiastul 11.1). Să facem acest lucru și noi astăzi cu toată dăruirea și tot angajamentul.

5) Lucrătorul

„Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu aprobat, un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept Cuvântul adevărului” (versetul 15). În epistolele Noului Testament este vorba în multe locuri despre lucrători. Există lucrători răi și lucrători buni. Lucrătorii buni sunt întotdeauna colaboratori, pentru că lucrăm la o lucrare comună. Aici este vorba despre un lucrător

care nu are de ce să se rușineze, deoarece el împarte drept Cuvântul adevărului. În contradicție stau vorbirile deșarte și lumești, de care trebuie să se ferească (versetul 16). Astfel de vorbiri nu numai că sunt inutile, dar ele dăunează ascultătorilor. Așa a fost pe vremea lui Timotei, așa este pe vremea noastră.

Un lucrător dovedit în slujba pentru Domnul nu va discuta asupra Bibliei, ci va împărți drept Cuvântul adevărului. Dacă suntem astfel de lucrători, atunci vom deosebi diversele fațete ale adevărului, pe care ni le dă Dumnezeu în Cuvântul Său, în mod corect, fără să le separăm. Dumnezeu ne explică adevărul așa cum îl putem noi înțelege. De noi depinde să deosebim corect părțile diverse și aspectele adevărului, ca să ne putem face o imagine cuprinzătoare.

Un astfel de lucrător nu este pur și simplu unul, care, fără să știe prea multe despre lucrarea sa, o face fie rău, fie bine. Dumnezeu dorește să fim specialiști, lucrători care se dovedesc. Dumnezeu poate judeca dacă este așa sau nu. Lucrătorul în lucrarea Domnului stă înaintea Sa.

6) Vasul

„Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună” (versele 20, 21). Un vas trebuie să fie de folos celui care îl folosește. Cu un vas murdar nu poți face nimic, este nefolositor.

Casa mare vorbește despre creștinătate. Vasele sunt oamenii, care se deosebesc pe de o parte în funcție de material, deci după structura lor de principiu (aur, argint, respectiv lemn sau lut) și pe de altă parte în funcție de utilizarea lor (spre onoare sau spre dezonoare). Întrebarea care se pune este dacă aceștia, dacă noi, tu și eu, suntem slujitori ai lui Dumnezeu spre onoare sau spre dezonoare. Ne poate folosi Domnul în slujba Sa pentru Sine? Ca să fie așa, trebuie să ne menținem curați noi înșine, separându-ne de tot ce nu este spre onoarea lui Dumnezeu. A ne curăța înseamnă în acest loc să ne separăm de ceea ce nu este curat. Aici este vorba deci despre legăturile noastre. Ne putem gândi atât la legăturile noastre de slujire pentru Dumnezeu, cât și la legăturile noastre de închinare înaintea lui Dumnezeu. Părțășia în slujire cu vase spre dezonoare ne face nefolositori pentru munca în lucrarea Domnului.

Următorul verset ne prezintă latura pozitivă: „Urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (versetul 22). Sunt dintre aceia care au inima curată și sunt dedicați Domnului. Cu astfel de oameni putem să urmărim împreună dreptatea, credința, dragostea și pacea. Aceasta este o colaborare plăcută în slujba pentru Domnul.

7) Robul

Ultima imagine ne prezintă relația noastră ca și robi față de Domnul nostru. Noi toți suntem robi, adică sclavi (slujitori) ai Domnului nostru, care nu trebuie să facă voia lor proprie, ci voia Stăpânului lor. Despre un astfel de om citim: „Dar ferește-te de întrebările nechibzuite și lipsite de învățătură, știind că nasc certuri. Și un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față de toți, capabil să-i învețe, răbdător, corectându-i cu blândețe pe cei care se împotrivesc” (versetele 23-25). Aici apar două caracteristici mari ale unui rob bun, și anume pe de o parte hotărârea de a respinge tot ce este greșit, iar pe de altă parte smerenia, blândețea și bunătatea sa.

Cu toții tindem mai mult sau mai puțin spre unilateralitate. Întâlnim adesea oameni care resping cu hotărâre orice este greșit, dar care nu arată bunătațe și blândețe. Pe de altă parte sunt oameni care sunt foarte blânzi și buni, dar care duc lipsă de hotărâre. Dumnezeu dorește ca aceste două caracteristici să fie găsite într-un echilibru. Să facem cunoscut tuturor oamenilor blândețea noastră (Filipeni 4.5). Dar în același timp să respingem vehement orice este greșit și nebiblic.

Deci ambele caracteristici trebuie să modeleze slujba noastră. Acest lucru are valabilitate pentru lucrarea în poporul lui Dumnezeu, în slujba în străngerile laolaltă, în lucrarea personală de la om la om, în lucrarea de evanghelizare, dar are valabilitate și în modul de lucru și în relațiile de familie. Chiar și educarea copiilor noștri trebuie să se bazeze pe acești doi stâlpi: bunătațe și blândețea pe de o parte, iar hotărârea și consecvența pe de altă parte. La Pavel le găsim pe amândouă. El a fost pentru tesaloniceni ca o doică, care își îngrijește cu drag copiii. În același timp i-a îndemnat ca un tată, i-a mângâiat și i-a sfătuit (1 Tesaloniceni 2.7 și 11.12).

Pavel le scrie corintenilor: „De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul” (1 Corinteni 15.58). În lumina acestui cuvânt putem să luăm cele șapte imagini din 2 Timotei 2 ca îmbărbătare și îndemn pentru noi.

Acest verset citat este motto-ul oricărei activități creștine: pe de o parte stabilitate neclintită, pe de altă parte activitate din prisos.

„Fiți tari, neclintți!” Cuvântul lui Dumnezeu este baza oricărei acțiuni în lucrarea Domnului. Vrem să ne plecăm sub autoritatea Sa și să nu ne abatem niciun milimetru de la adevăr. În orice activitate să întrebăm: acționez eu conform Bibliei? Nu părerea mea contează, ci voia lui Dumnezeu.

„Prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului.” Din teama de a face ceva greșit, există pericolul de a nu face nimic. Acest lucru nu ar fi drept. De aceea suntem îndemnați să lucrăm cu hărnicie pentru Domnul, cât timp ne lasă aici. El dorește să punem la dispoziția Sa timpul și puterea noastră. Atunci ne va da cu siguranță o lucrare, pe care dorim apoi să o facem cu toată energia și cu stăruință.

Principiile biblice nu avem voie să le părăsim niciodată, dar să continuăm cu hărnicie lucrarea Domnului. Una nu o exclude pe cealaltă. Dacă punem ambele laturi în practică, slujba noastră va fi echilibrată și va primi recunoaștere din partea Domnului.